

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1901.

Treść: (M 75. Rozporządzenie w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 18. czerwca 1901, tyczącej się należności od przeniesienia majątku.

75.

Rozporządzenie Ministrów skarbu i sprawiedliwości z dnia 21. czerwca 1901,

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, tyczącej się należytości od przeniesienia majątku.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, rozporządza się co następuje:

I. Należytości od nieruchomości.

§. 1.

Do zastosowania dobrodziejstwa w myśl końcowego ustępu §. 1go ustawy nie jest potrzebne ujawnienie poprzedniego otwarcia się spadku w księgach gruntowych.

Przewidziany tam okres dwuletni liczyć należy od dnia, w którym nastąpiło poprzednie otwarcie się spadku, aż do dnia następnego otwarcia się spadku, a względnie aż do dnia, w którym następną czynność prawną między żyjącymi przyszła do skutku.

Jeżeli z poprzednim otwarciem się spadku postąpiono według tych przepisów o należytościach, które istniały, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 16. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 158, weszło w wykonanie, to jest przed 6. października 1899, to także i w tym przypadku wliczyć należy w należytość od następnego przeniesienia ową kwotę, którą

według postanowień powołanego rozporządzenia cesarskiego, a względnie ustawy z dnia 18. czerwca 1901, należałoby przypisać od poprzedniego przeniesienia.

§. 2.

Warunki, potrzebne według §. 2 ustawy do uzyskania dobrodziejstw pod 1. 1 wzmiankowanych, mianowicie, że przenoszona nieruchomość powinna być budynkiem przez właściciela całkiem lub po części używanym (zamieszkanym), lub realnością do celów rolniczych przeznaczoną i przez właściciela lub jego rodzinę osobiście przy pomocy lub bez pomocy sług lub najemników uprawianą, odnoszą się do dotychczasowego właściciela nieruchomości, a przeto uważa się je za dopełnione, jeżeli oddawca a względnie spadkodawca dotyczącą nieruchomość aż do dnia zawarcia kontraktu, a względnie aż do dnia otwarcia się spadku, w powyższy sposób zamieszkiwał, używał lub uprawiał.

Ziszczenie się warunków w poprzedzającym ustępie ustanowionych potrzebne jest co do oddawcy, a względnie spadkodawcy także wtedy, gdy idzie o uzyskanie dobrodziejstw w myśl §. 2, 1. 2 ustawy. Atoli do stosowania tych dobrodziejstw potrzeba nadto jeszcze, żeby także objemca, a względnie dziedzic lub zapisobierca, zamieszkiwał, używał lub uprawiał dotyczącą nieruchomość w sposób wyżej wzmiankowany.

Jeżeli w chwili wymierzania należytości rzecz się ma inaczej, natenczas po baczem rozważeniu wszystkich okoliczności, mianowicie zaś stosunków stanu i zawodu nabywcy, należy osądzić, czy tenże ma zamiar ową nieruchomość stale zamieszkiwać, używać lub uprawiać, czy nie.

§. 3.

Przez wyrażenie „budynek całkiem lub po części używany“, użyte w §. 2 ustawy, rozumieć należy z reguły ciągle, chociażby tylko częściowe używanie (zamieszkiwanie) budynku.

Przeto dobrodziejstw §. 2 ustawy nie można przyznać w takich przypadkach, gdy właściciel z powodów osobistych tylko przemijająco lub czasowo zamieszkuje budynek będący przedmiotem przeniesienia, lub takowego używa, na przykład, gdy budynkiem tym jest willa

Natomiast w razie przeniesienia własności takich budynków, które z powodów gospodarskich tylko czasowo są zamieszkiwane lub używane, na przykład szafasy, chaty pasterskie w górach, Horkarnie, zastosowanie dobrodziejstw §. 2go ustawy nie jest wykluczone.

§. 4.

Jeżeli przeniesiona nieruchomość jedynie z powodu prowadzonej na niej egzekucji, z powodu nieletności, kurateli lub innych przyniewalających stosunków (np. służby wojskowej, choroby itp.) nie może być na razie zamieszkiwana, używana lub uprawiana w sposób w §. 2 ustawy oznaczony, to okoliczność ta nie uchyła zastosowania dobrodziejstw rzeczonych §. 2.

§. 5.

Gdy zachodzi wątpliwość, czy ziszczają się warunki w §. 2 ustawy przepisane, natenczas właściwy urząd wymiaru należytości winien co do stosunków rzeczywistych, od których zawisa przyznanie dobrodziejstw, zasięgnąć z reguły zdania przełożonego gminy, w której leży dotycząca nieruchomość, co jednak nie uwalnia strony od obowiązku udowodnienia okoliczności, uzasadniających uwolnienie od należytości lub zastosowanie jej mniejszego wymiaru.

Jeżeli przełożony gminy odmówi żądanej opinii, lub jeżeli zachodzi wątpliwość co do tej opinii, albo gdy urząd z szczególnych powodów uzna za stosowne zaniechać zasięgnięcia opinii urzędu gminnego, w takim razie można w inny sposób zbadać owe stosunki rzeczywiste, na przykład przez przesłuchanie mężów zaufanych lub przez zasięgnięcie zdania innych korporacji na zaufanie zasługujących, na przykład reprezentacji powiatowych, stowarzyszeń rolniczych powiatowych itp., albo też władz politycznych.

§. 6.

Dla zapobieżenia dokuczliwości, która mogłaby wynikać z tego, gdyby tylko o nieznaczną kwotę przekroczone stopień wartości, według którego stosownie do §§. 1 i 2 ustawy oznaczają się stopę procentową należytości, rozporządza się co następuje:

Należytości, przepisane w §§. 1 i 2 ustawy, wymierzać należy w ten sposób, żeby z wartości nieruchomości, podlegającej wyższej stopie procentowej, nie została po strąceniu należytości mniejsza kwota, jak różnica między najwyższą kwotą wartości najbliższego niższego stopnia a strąconą z niej należytością, według tego ostatniego stopnia przypadającą.

Jeżeli więc na przykład w razie jakiegoś przeniesienia, do którego się stosuje §. 1, l. 2 ustawy, wartość czyni 20.040 K, to należytość dwuprocentowa tej wartości odpowiadająca wynosiłaby 400 K 80 h. Jednakże z wartości podlegającej tej wyższej dwuprocentowej należytości, nie powinna po strąceniu tej należytości zostać mniejsza kwota niż ta, któraby została z najwyższej wartości najbliższego niższego stopnia, to jest z 20.000 K po strąceniu półtoraprocentowej należytości, która od niej przypada, to jest 300 K. Zatem należytość wymierzyć należy tylko w tej kwocie, jaką czyni różnica między tą resztą, to jest 19.700 K, a wartością 20.040 K, to jest w kwocie 340 K zamiast w kwocie 400 K 80 h.

§. 7.

Przy odstępowaniu posiadania domu lub gruntu w myśl końcowego ustępu §. 2 ustawy policytować należy wartość korzyści, zastrzeżonych dożywotnie na rzecz oddawcy, na rzecz małżonka tego z rodziców, które oddaje, lub na rzecz obojga rodziców niepodzielnie, w pięciokrotnej kwocie rocznego świadczenia.

O ile zastrzeżenia na rzecz rodzeństwa objemey uczynione są na czas życia jednej tylko osoby lub kilku osób niepodzielnie, wartość ich liczyć należy w pięciokrotnej kwocie rocznego świadczenia, o ile zaś uczynione są dla kilku osób na czas życia każdej z osobna, w pięciokrotnej kwocie świadczenia, przypadającego na każdą osobę.

Co się tyczy liczenia wartości zastrzeżeń, uczynionych na rzecz innych osób, na przykład na rzecz dzieci rodzeństwa itp., obowiązują bez zmiany postanowienia §. 16 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Dobrodziejstwa końcowego ustępu §. 2 ustawy nie zawisają od wartości przenoszonej nieruchomości.

§. 8.

Prośby o przyznanie dobrodziejstw w myśl §. 3go ustawy, zaopatrzone w potrzebne dowody w oryginale lub odpisie wierzytelnym, wnosić należy najpóźniej do dni 30 po przyjściu do skutku dotyczącej czynności prawnej, do naczelnej władzy skarbowej pierwszej instancji (powiatowej dyrekcji skarbu, urzędu wymiaru należności, naczelnego Urzędu taksowniczego w Wiedniu), i to albo bezpośrednio albo przez urząd podatkowy (kasę depozytową skarbową lub sądową) tego powiatu, w którym leży przeniesiona realność.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia są realności w kilku powiatach leżące, to prośbę o przyznanie rzeczzonego dobrodziejstwa wnieść należy do tego urzędu, do którego ma być zrobione doniesienie w celu wymiaru należności, lub też do władzy skarbowej, której ten urząd podlega.

Prośbę o przyznanie dobrodziejstwa można także z doniesieniem o czynności prawnej w celu wymierzenia należności połączyć w jedno podanie.

§. 9.

Do podań o dobrodziejstwa w myśl §. 3go ustawy należy załączyć:

1. Wyciąg z księgi publicznej, w której wpisane jest ostatecznie przeniesienie gruntu pod budowlę, gdyby zaś tego wpisu nie było, dokument odnoszący się do ostatecznego przeniesienia (kontrakt kupna, dekret przysądzenia itd.) lub nakaz płatniczy, wydany na podstawie wymierzenia należności od tego przeniesienia;

2. decyzję władzy podatkowej, na mocy której budynkowi nowo postawionemu albo przebudowanemu przyznane zostało czasowe uwolnienie od podatku (§. 3 ustawy);

3. poświadczenie, wydane przez urząd, do którego według istniejących przepisów należy udzielenie pozwolenia na budowę, a zawierające oznaczenie chwili ukończenia budowli, co do której domagano się uwolnienia od podatku i takowe uzyskano;

4. pozwolenie na zamieszkiwanie lub używanie.

Jeżeli w przeciągu 30-dniowego okresu, o którym była wzmianka w §. 8 niniejszego rozporządzenia, nie można się wystarać o załączki powyżej wymienione, to prośbę tymczasowo wnieść należy bez tych załączek.

§. 10.

Do zastosowania dobrodziejstwa w myśl §. 3 ustawy nie jest potrzebne przeprowadzenie ostatecznego przeniesienia dotyczącego gruntu pod budowę w księgach gruntowych.

Przewidziane w tymże paragrafie czterech- i sześciolatek okresy liczyć należy według kalendarza

od upływu tego dnia, w którym zaczął istnieć tytuł prawny, ostatecznie przeniesienie rzeczzonego gruntu uzasadniająca, aż do tego dnia włącznie, w którym następująca czynność prawna przysła do skutku.

§. 11.

Prośby o przyznanie dobrodziejstwa w myśl §. 3 ustawy są stosownie do p. 1. 44 q ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, wolne od stępli.

Środkom dowodowym, w jakie rzeczzone prośby mają być zaopatrzone, służy stosownie do §. 11 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, uwolnienie od stępli załączkowych.

§. 12.

Wydawanie decyzji co do podań o przyznanie dobrodziejstw w myśl §. 3 ustawy jest rzeczą władz skarbowych pierwszej instancji.

Do rekursów przeciw takim decyzjom stosują się postanowienia §. 78go ustawy z dnia 9. lutego 1850 i ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

§. 13.

Dwie lub więcej osób, które rzecz jakąś niepodzielnie nabywają, uważać należy stosownie do ustępu 6, lit. b) uwag wstępnych do taryfy ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, za jedną osobę. Przeto podstawę do zastosowania stóp procentowych §§. 1 i 2, tudzież do uwolnienia w myśl §. 2, l. 1, lit. a) ustawy stanowi względem takich nabytków niepodzielnych nie wartość dotyczących części idealnych, lecz wartość nieruchomości przez tych kilka osób wspólnie nabytej.

Natomiast, gdy idzie o przeniesienie kilku nieruchomości na kilka osób mocą tej samej czynności prawnej (dziedziczenie), a każda z tych osób nabywa jedną lub kilka przenoszonych nieruchomości na zupełną własność, za podstawę do uwolnienia od należności, a względnie do oznaczenia stopy procentowej należności, służy ta kwota wartości, jaka odpowiada nieruchomościom przez każdą osobę w szczególności nabytym.

§. 14.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia są nieoddzielone części jakiejś nieruchomości (części idealne §. 361 p. k. u. c.), to za podstawę wymiaru służy wartość przenoszonych nieoddzielonych części, a nie wartość całej nieruchomości, to jest przy oznaczaniu stopy procentowej w myśl §§. 1 i 2 lub przy stosowaniu uwolnienia w myśl §. 2, l. 1, lit. a) ustawy nie uwzględnia się tych części idealnych, które nie mają być przeniesione.

§ 15.

Jeżeli przy przyznaniu jakiejś nieruchomości do spadku należącej, która według ustawy jest niepodzielną (w Tyrolu), uczynione będzie zastrzeżenie późniejszego objęcia tejże przez jednego ze spadkobierców, natenczas we względzie stosowania §. 7 ustawy należy to późniejsze objęcie uważać za równoznaczne z objęciem, jakoby nastąpiło jeszcze przed przyznaniem i nie trzeba poczytywać takowego przy wymierzaniu należności za nową czynność prawną.

§ 16.

Postanowienie §. 9go ustawy zawiera w sobie zarządzenie, że wymierzanie należności od nieruchomości majątku spadkowego bez względu na wartość i bez względu na to, czy należność od nieruchomości ma być uiszczona lub czy takowa stosownie do §. 2, l. 1, lit. a) ustawy nie ma być opłacona, należy wyłącznie do władzy skarbowej, i że uiszczanie należności zapomocą znaczków stęplowych w tych przypadkach bez wyjątku nie może mieć nie może.

Stosuje się to również wtedy, gdy w spadku znajdują się także ruchomości.

W razie przeniesień z powodu śmierci w przypadkach, w §. 2, l. 1, lit. a) ustawy przewidzianych, można zaniechać przedkładania wykazu spadku (§. 46 ustawy o należnościach), jeżeli wartość nieruchomości nie przewyższa 1000 K, a zarazem cały czysty majątek, który się przenosi, z doliczeniem części składkowych tegoż w §§. 13, 14 i 15 ustawy wzmiankowanych, o których sąd ma wiadomość, nie przewyższa tej wartości 1000 K. Zamiast wykazu spadku winien sąd spadkowy urzędowi do wymierzania należności przeznaczonemu przestać z powołaniem się na §. 2, l. 1, lit. a) ustawy inwentarz spadkowy lub wyjawienie majątku ze skutkiem przysięgi w pierwopisie lub wierzytelnym odpisie, jakoteż dokumenty, dołączone dla udowodnienia pozycji potrącalnych (§. 57 ustawy o należnościach), i uwiadomić go o przyznaniu spadku. Jeżeli akta sądowe nadesłane są w pierwopisach, urząd winien akta te po wypisaniu z nich szczegółów, które mu do czynności urzędowej są potrzebne, zwrócić niezwłocznie sądowi.

Wyłączna właściwość władzy skarbowej do oznaczania podstaw wymierzenia, jaka jej służy w myśl pierwszego ustępu §. 9 ustawy, zostaje także w przypadkach w powyższym ustępie wzmiankowanych nienaruszoną.

We wszystkich innych przypadkach zachowywać należy z uwzględnieniem §. 18 ustawy istniejące przepisy o składaniu wykazu spadku.

§. 17.

Nawet o takich czynnościach prawnych, co do których rości sobie ktoś w myśl §. 2, l. 1, lit. a) ustawy prawo do uwolnienia od należności, jakim podlegają nieruchomości, należy w celu uznania tego roszczenia uwiadomić urząd do wymierzania należności przeznaczony.

§. 18.

Postanowienia ustawy z dnia 18. czerwca 1901 nie naruszają uwolnienia od należności według 106 pozycji taryfy B f ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i takowe pozostaje w mocy tak co do ruchomego, jak i co do nieruchomego majątku spadkowego.

§. 19.

Według §. 10 ustawy przepisy powszechne ustaw o stęplach i należnościach bezpośrednich stosują się także do przeniesień, oznaczonych w §§. 1 aż do 9 ustawy, chyba że takowa przepisuje wyraźnie odstąpienie od tych postanowień powszechnych.

W szczególności więc zachowywać należy co do tych przeniesień:

Przepisy, dotyczące się obliczania wartości nieruchomości (§§. 50 i n. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, artykuł III ustawy z dnia 7. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49, rozporządzenie z dnia 25. stycznia 1884, Dz. u. p. Nr. 18, rozporządzenie z dnia 23. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 301 i §. 13 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17);

rozporządzenie cesarskie z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, lecz z wyłączeniem §. 2, punkt 5, tudzież §§. 3, 4 i 5.

§ 20

Przepisy o stałych opłatach stęplowych od dokumentów, dotyczących się czynności prawnych, mających na celu przeniesienie własności nieruchomości, stosują się także do przeniesień, oznaczonych w §§. 1 aż do 5 i 7 aż do 9. ustawy.

II. Zabezpieczenie należności spadkowych.

§. 21.

Jeżeliby w myśl §§. 9 i 10 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, zobowiązanie do uiszczenia należności miało nastąpić nie w chwili otwarcia się spadku, lecz dopiero później, to w takim razie odsetki w §. 11 ustawy oznaczone zaczynają się liczyć dopiero od tej późniejszej chwili.

§. 22.

Jeżeli idzie o wypadek, w którym według §. 11 ustawy aż do terminu płatności należności mają być opłacane procenta po cztery od sta rocznie, a z uiszczeniem należności zwlekanoby jeszcze i po upływie tego terminu, natenczas stosownie do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50, a względnie ustawy z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26, płacone być mają od tej chwili procenta za zwłokę po pięć od sta rocznie.

§. 23.

Postanowienie w drugim ustępie §. 11 zawarte, według którego bieg okresu dwunastomiesięcznego, w pierwszym ustępie tegoż paragrafu ustanowionego, rozpoczyna się na wypadek, gdyby już po przedłożeniu wykazu spadku wyszedł na jaw jakiś majątek spadkowy, o którym przedtem nie wiadano, dopiero od dnia, w którym o tym majątku otrzymano wiadomość, ma być stosowane także do późniejszego wykrycia jakiegoś majątku spadkowego w tych wypadkach, w których wykaz spadku poprzednio jeszcze nie został przedłożony, bądźto dlatego, że dla braku majątku postępowanie spadkowe nie miało miejsca, bądź też z innej jakiej przyczyny.

§. 24.

Dzień, w którym wykaz spadku został do sądu spadkowego wniesiony (§. 46 ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50), winien tenże sąd ze względu na §. 11 ustawy na tym wykazie dokładnie zaznaczyć, chyba, że wykaz taki wniesiony został jako osobne podanie i jako taki oznaczony już został klauzulą dziennika podawczego, lub też, że wygotowany został za pośrednictwem sądu spadkowego i opatrzony datą spisania.

§. 25.

Jeżeli obowiązany do uiszczenia należności chce w myśl końcowego ustępu §. 11 ustawy uwolnić się od obowiązku opłacania odsetek, w pierwszym ustępie tego paragrafu przepisanych, przez złożenie tymczasowo pewnej kwoty na rachunek należności spadkowej, obliczyć się mającej, to winien złożyć tę kwotę w kasie właściwej i dołączyć do niej deklarację złożenia, wygotowaną w dwóch egzemplarzach według następującego wzoru:

„Na zasadzie końcowego ustępu §. 11 ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, składa
 $\frac{ny}{na}$ na rachunek obliczyć się mającej nale-

żytości od spadku po zmarł^{ym}_{ej} dnia . . . . .
 w . . . . .
 kwotę . . . . . K . . . . . h, wyrażnie . . . . .
 . . . . . Koron . . . . . halerzy.
 . . . . . dnia . . . . .

N. N.“

§. 26.

Co się tyczy wniosku na odebranie przysięgi wyjawienia przez sąd (§. 12 ustawy), zarządza się, co następuje:

Jeżeli władza skarbowa powątpiewa w pewnym wypadku o prawdziwości i dokładności wykazu majątku spadkowego, a wypadek ten nie nadaje się do wytoczenia postępowania skarbowo-karnego, w takim razie winna ona wszelkie okoliczności, które za niedokładnością albo nieprawdziwością przemawiają, szczegółowo i sumiennie zbadać, a dopiero, gdyby okoliczności te w niezawodny sposób powątpiewanie uzasadniały, złożyć przełożonej władzy skarbowej relację, zawierającą dokładne przedstawienie dotyczącego wypadku, w celu wyjednania u Ministra skarbu pozwolenia na wniosek odebrania przysięgi.

Jeżeli krajowa władza skarbowa po starannem zbadaniu stanu rzeczy uzna za stosowne przychylić się do wniosku władzy niższej, to w takim razie wniosek ten z dołączeniem stosownie uzasadnionego sprawozdania winna przełożyć Ministrowi skarbu.

Jeżeli krajowa władza skarbowa na podstawie wniesionego do niej rekursu albo na podstawie jakichś innych spostrzeżeń, zrobionych przy wykonywaniu służącego jej prawa nadzoru, nabędzie przeświadczenia, że zachodzi wypadek, w którym według §. 12 ustawy odebrana ma być przysięga, to w takim razie winna ona i ze swej strony powyższych postanowień w stosowny sposób przestrzegać.

§. 27.

Przy układaniu roty przysięgi manifestacyjnej, które według §. 12, ustęp 4 ustawy, jest rzeczą sądu spadkowego, winien tenże baczyć na to, aby w tej rotie stosownie do zachodzących w danym wypadku okoliczności wymienione były w sposób dostatecznie zrozumiały te składowe części majątku, a względnie te kategorie albo grupy składowych części majątku lub też poszczególne przedmioty, co do których zachodzi podejrzenie, że wykazane zostały niezgodnie z prawdą albo niezupełnie, tudzież aby w niej zawarte było odpowiednio sformułowane powołanie się na wykaz majątkowy, o którego nieprawdziwość albo niedokładność chodzi, a według okoliczności także powołanie się na osobne doniesienie, zrobione według §. 18 ustawy,

tudzież na doniesienia dodatkowe (sprostowania), jakie może miały miejsce.

Rota przysięgi ma tedy brzmieć naprzykład, jak następuje:

„Przysięgam szczerze Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że co się tyczy majątku zmarłego dnia . . . . . N. N., o którym zrobiłem doniesienie (osobiście, przez mego zastępcę) w wykazie spadku z dnia . . . . . tudzież w dodatkowym uwiadomieniu (sprostowaniu) z dnia . . . . . z papierów wartościowych (zalegających wierzytelności, kosztowności, gotówki itd.) niczego świadomie nie zatailem.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

§. 28.

Uczynienie wniosku na przeprowadzenie dowodu sądowego w myśl §. 16 ustawy jest rzeczą naczelnych władz skarbowych pierwszej instancji (powiatowej dyrekcji skarbu, urzędu wymiaru należności, głównego Urzędu taksowniczego w Wiedniu.

Do postępowania przy przeprowadzaniu dowodu, osobliwie do wypadków, w których przesłuchanie pod przysięgą nie może być dopuszczone, tudzież do należyłości świadków, mają być stosowane w odpowiedni sposób odnośnie postanowienia ustawy o postępowaniu cywilno-sądowym.

Ocenienie wyników przeprowadzonego dowodu jest rzeczą władzy skarbowej, której nie wiążą przy tem żadne bliżej określone prawidła dowodowe.

Władza skarbową winna tedy wynik całej rozprawy i postępowania dowodowego starannie rozważyć i na podstawie tego osądzić, czy pewną okoliczność można uważać za prawdziwą lub wiarygodną, czy nie.

W szczególności ma ona także rozstrzygać, o ile na osądzenie sprawy wpływa ta okoliczność, że strona na pewne pytania, które jej przy przesłuchaniu sądowym zadawano, wzbraniała się udzielić odpowiedzi.

Okoliczności i względy, które na przekonanie władzy skarbowej stanowczo wpłynęły, mają być w uzasadnieniu rozstrzygnięcia przytoczone.

III. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§. 29.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 158, tudzież rozporządzenie z dnia 2. września 1899, Dz. u. p. Nr. 171, wydane w przedmiocie wykonania tego rozporządzenia cesarskiego, tracą od dnia ogłoszenia ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, moc obowią-

zującą, atoli do przeniesień majątku, jakie nastąpiły przed rzeczonym dniem, mają być jeszcze stosowane.

Wyjątki w tym względzie stanowią:

1. Przysięga wyjawienia (§. 11 rozporządzenia cesarskiego), do której we wszystkich przypadkach stosowane być mają postanowienia §. 12 ustawy i §§. 26 i 27 niniejszego rozporządzenia.

2. Wypadki, w których idzie o wiarygodne stwierdzenie, przewidziane w §. 14 rozporządzenia cesarskiego, a do których można stosować postanowienia §. 16 ustawy i §. 28 niniejszego rozporządzenia.

§. 30.

Dobrodziejstwa w myśl §. 3 ustawy będą stosowane pod warunkami tamże przewidzianymi do takich przeniesień budynków, które nastąpiły na podstawie czynności prawnych, przywiedzionych do skutku już po wejściu ustawy w wykonanie.

Czynności prawne, które już dawniej przysły do skutku, podlegają tylko tym postanowieniom, jakie miały moc obowiązującą w tym czasie, w którym nastąpiło ich uskutecznienie.

§. 31

Jeżeli idzie o spadek, którego otwarcie się nastąpiło jeszcze przed chwilą wejścia ustawy w wykonanie, a odsetki w §. 10 rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. sierpnia 1899 ustanowione w rzeczony chwili jeszcze się liczyć nie zaczęły, to w takim razie odsetki czteroprocentowe, w §. 11 ustawy przewidziane, liczyć należy dopiero z nastaniem tej chwili, w której od dnia otwarcia się spadku uplynie okres dwunastomiesięczny, a względnie od tej późniejszej chwili, o której jest wzmianka w drugim ustępie §. 11 ustawy, i to aż do dnia płatności należności.

Jeżeli natomiast odsetki w §. 10 rozporządzenia cesarskiego przewidziane w chwili wejścia ustawy w wykonanie już się liczyć zaczęły, jednak okres dwunastomiesięczny w pierwszym ustępie §. 11go ustanowiony w tej chwili jeszcze nie upłynął, to w takim razie w liczeniu odsetek, które aż do tej pory mają być obrachowane po 5 od sta, następuje w tej chwili przerwa. Skoro zaś rzeczony okres dwunastomiesięczny uplynie, to od tej chwili należy nadal aż do dnia płatności należności liczyć odsetki czteroprocentowe w §. 11 przewidziane.

Jeżeli wreszcie w chwili wejścia ustawy w wykonanie odsetki w §. 10 rozporządzenia cesarskiego ustanowione już się liczyć zaczęły, a okres dwunastomiesięczny, w pierwszym ustępie §. 11 ustawy

przepisany również już upłynął, natenczas od tej chwili obliczać należy odsetki stosownie do §. 11 ustawy nie po pięć od sta, lecz tylko po cztery od sta, a to aż do chwili płatności należności (§. 60 ustawy z dnia 9. lutego 1850).

§. 32.

Zc względu na rzeczową rękojmię w §. 72 ustawy z dnia 9. lutego 1850 ustanowioną, porucza się władzom i urzędom, do których należy przymusowe ściąganie należności od przeniesienia nieruchomości (łącznie z 1-, 4- albo 8-procentową należnością od zbugacenia się, jaka może w danym

przypadku stosunkowo do wartości przeniesionych nieruchomości wypadnie), aby na wypadek, gdyby zapłaty w ciągu trzydziestodniowego terminu nie uiszczono, zarządziły po upływie tego terminu niezwłocznie i bez wyjątku hipoteczne zabezpieczenie tych należności razem z opłatami ubocznymi.

§. 33.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie jednocześnie z ustawą z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

Böhm r. w.

Spens r. w.

